

РЕШЕНИЕ

№ 6034

гр. София, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **6517** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. З. Т. срещу съдебно решение от 28.05.2021 г., постановено по НАХД № 1033/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 94-ти състав с което е:

потвърдено НП № 18-4332-007095/4.05.2018 г., издадено от зам.началник отдел към СДВР, отдел ПП СДВР, в ЧАСТТА с която на осн. чл.183 ал.2 т.11 от ЗДвП е наложено на касатора адм.наказание глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.40 ал.1 ЗДвП и и

изменено НП № 18-4332-007095/4.05.2018 г., издадено от зам.началник отдел към СДВР, отдел ПП СДВР в ЧАСТТА с която на осн. чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП е наложена на касатора глоба в размер на 150 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 3 месеца за нарушение на чл.123 ал.1 т.3 от ЗДвП, като е намален размера на глобата на 50 лв. и срока за лишаване от право да управлява МПС на 1 месец.

Навежда подробни аргументи за допуснати съществени процесуални

нарушения и неправилност на решението като постановено в противоречие с материално-правните разпоредби. Съдът не бил зачел презумпцията за невинност, липсвал умисъл у касатора. Твърди, че при съставяне на АУАН е допуснато съществено процесуално нарушение, арг. от чл.40 ал.1 от ЗАНН. Съдът не бил извършил пълен анализ на събраните по делото доказателства, а ги тълкувал едностранно. Несправедливо било наложеното наказание и несъобразено с практиката на съда в С.. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът- СДВР Отдел „Пътна полиция“, в о.с.з, р. пр., не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV -ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице-страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. от 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите – С. К. и А. Ц. П. /посочен в АУАН като „дал сведение“/, както и писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираните в НП нарушения на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП и на чл.123 ал.1 т.3 ЗДвП. Приел е, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице, като е счел, че за нарушението по чл.123 ал.1 т.3 ЗДвП наказващият орган е наложил наказанията над минимално установените в закона, без да изложи съображения за това, като ги е намалил до законовия минимум.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от СРС факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с

жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според чл.40 ал.1 от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствували при извършване или установяване на нарушението. Съгласно чл.40, ал.3 ЗАНН при липса на свидетели, присъствували при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. В случая, АУАН е съставен в присъствието на свидетел А. П. /като отбелязан „дал сведение“/ и А. Т. /присъствал при съставяне на АУАН/. Това изрично е посочено в бланката за акта. В случая няма свидетели, които са присъствали при извършване на нарушението, т.е. очевидци, извън другия участник в ПТП-то А. П.. АУАН не е съставен в деня и на мястото на ПТП, а едва след установяване на напусналия участник в него на 17.04.2018 г. Поради необходимостта от установяване на напусналия участник логично АУАН е съставен в присъствието на свидетел на съставяне на акта, но с това по никакъв начин не е накърнено правото на защита на уличеното лице. Логично е административно-наказателното производство да се образува чрез съставяне на АУАН едва след като се установи напусналия участник в ПТП и се вземат предвид и неговите сведения /обективирани в декларация/, което в случая е сторено. С това е охранено надлежно правото на защита на нарушителя и допуснатия пропуск в хипотезата на чл.40 ал.3 ЗАНН, АУАН да се състави в присъствието на двама други свидетели, /тъй като липса подпис в АУАН на свидетеля А. П. и той не е присъствал при съставяне на АУАН/ не е съществено процесуално нарушение. Отделно от това, с разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН се конкретизира, че актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите в него, след което се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му /чл. 43, ал. 1 ЗАНН/. Следователно, непосочването на втори свидетел не рефлектира върху обстоятелството за законосъобразното съставяне на акта, тъй като по смисъла на чл. 43, ал. 1 ЗАНН е достатъчен подпис на един свидетел, без да се съобразява качеството, което има той – дали е свидетел при извършването или установяването на нарушението или при съставянето на акта. Така установената нередовност на акта се поправя по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, доколкото се установяват безспорно нарушенията и нарушителят. Отделно, на последния е разяснено правото да депозира писмени възражения по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Доколкото актът е подписан от съставителя му и свидетеля А. Т., и предявен срещу подпис на Б. Т., то е спазена разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Следва да се посочи, че само ако актът не е предявен на нарушителя, за наказващия орган възниква задължението да го върне на актосъставителя /чл. 52, ал. 2 ЗАНН/. В конкретният случай не се констатира нередовност в процедурата по предявяване на акта. Така неподписването от втори свидетел в акта не води до ограничаване правото на защита, което да бъде от категорията на съществените процесуални нарушения и да обуслови отмяната на НП само на това основание.

Според чл. 40.ал.1 от ЗДвП преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. Разпоредбата на чл.123 ал.1 т.3 ЗДвП гласи, че водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен: когато при произшествието са причинени само имуществени вреди:а) да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието;б) ако между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те преместват превозните средства, така че да не възпрепятстват движението и попълват своите данни в двустранен констативен протокол за пътнотранспортното произшествие;в) ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. В случая не е посочено в АУАН и в НП коя точно буква от състава на чл.123 ал.1 т.3 от ЗДвП е нарушена, но от словестното описание на нарушението несъмнено става ясно, че се касае за буква „в“.

С поведението си касаторът е нарушил произтичащите от горните разпоредби задължения. Правилни са изводите на въззивния съд в тази насока, които съдят не следва да преповтаря и които се основават на писмените доказателства по делото, както и гласните такива преценени в тяхната взаимовръзка и обусловеност. Фактът на удряне е достатъчен да се обоснове извод, че касаторът осъществил състава на нарушението по чл.40 ал.1 от ЗДвП. Тълкуването на цитираната разпоредба налага да се приеме, че начина на движението и дистанцията е въпрос на лична преценка и избор на всеки един водач на МПС, но при съблюдаване на ограниченията и рамките поставени от Закона за движение по пътищата (в частност чл. 40, ал.1). При това положение, в случаи от категорията на процесния, за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на водача на превозното средство по чл. 183, ал. 2 т.11 от ЗДвП, достатъчно е същият да се е движил на заден ход да не е съобразил дистанцията, да е създал опасност за другия участник в движението, ПТП. В тази връзка е уместно да се отбележи, че в хода на цялото производство- и пред административния орган, и пред СРС, и пред настоящата инстанция Б. Т. не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение.

Относимите факти и обстоятелства са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в хода на административно- наказателното производство. Редовно съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически констатации още повече, че в хода на производството от касатора не се представят доказателства за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност касаторът не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства, а оспорването на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и

необходими доказателствени средства.

Административната преписка дава възможност да се установяват фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставения акт и правната квалификация в НП напълно съответства на фактите по случая. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушенията, които се санкционират и установените обстоятелства, при които са настъпили и извършени. Безспорно са установени извършването на нарушенията, неговия автор и правилното прилагане на закона. Нарушенията са подведени правилно към съответната санкционна норма. Правилно въззивния съд е изменил наложените наказания по чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП като е намалил размера им до законоустановения минимум, предвид факта, че няма изложени никакви мотиви за определяне размера им в по-висок от минимално предвидения. Законът посочва границите на наказанието, но във всички случаи, когато то не е определено на законовия минимум следва да се изложат съображенията за това. В случая СРС е отчел изложените от касатора смекчаващи обстоятелства, като е изменил санкциите по чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП в размер на законоустановения минимум. Глобата по чл. 183 ал.2 т.11 ЗДвП е в абсолютен размер и не може да се намалява.

Определените наказания са обосновани и справедливи и съответстват на целите на чл.12 от ЗАНН.

По изложените съображения съдът приема, че въззивната инстанция, при правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал е направила правилен и обоснован извод за осъществяване от страна на касатора състава на вменените му административни нарушения.

Предвид съвпадане правните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на районния съд, решението следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора, на касатора не се дължат разноски.

Водим от горното, съдът

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 28.05.2021 г., постановено по НАХД № 1033/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 94-ти състав .

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :